

Sygn. akt X K 1142/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Żaklina Szewczuk

po rozpoznaniu w dniu 29.01.2019 r. sprawy **M. P.**, córki H. i B., urodzonej (...), PESEL (...)

oskarżonej o to, że:

w dniu 19 grudnia 2017 r. w miejscowości P. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) 2 MH4 jadąc drogą nr (...) w kierunku miejscowości T., na wysokości skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), spowodowała nieumyślnie wypadek w ten sposób, że nie udzieliła pierwszeństwa pieszemu A. R. znajdującemu się na przejściu dla pieszych, który przechodził z prawej strony drogi na lewą stronę drogi, w wyniku czego uderzyła prawym przodem prowadzonego przez siebie pojazdu w prawidłowo przechodzącego przez jezdnię pieszego, powodując u niego uraz głowy okolicy skroniowej prawej z otarciami naskórka w powłokach oraz ostrym krwiakiem przymózgowym – nadtwardówkowym po stronie prawej, który wymagał ewakuacji podczas zabiegu neurochirurgicznego, a które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156§1 k.k. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

tj. o czyn z art. 177§1 i 2 k.k.

I. oskarżoną **M. P.** uznaje za winną zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 177§2 k.k. wymierza jej karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69§1 i 2 k.k., art. 70§1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonej wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 71§1 k.k. w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. orzeka wobec oskarżonej grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

IV. na podstawie art. 46§1 k.k. zasądza od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. R. nawiązkę w kwocie 4.000 zł (cztery tysiące złotych);

V. na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonego kosztami sądowymi: wydatkami w kwocie 550,31 zł (pięćset pięćdziesiąt 31/100 złotych) oraz opłatą w wysokości 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt X K 1142/18

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w trybie art. 422 § 2 k.p.k. ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, Sąd stosownie do treści art. 424 § 3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, iż w niniejszej sprawie nie ma jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżona M. P. dopuściła się popełnienia czynu zarzucanego jej oskarżeniem. Zdaniem Sądu, oskarżonej przypisać można także winę w popełnieniu omawianego czynu.

Sąd zważył, iż na gruncie art. 177 § 1 k.k. odpowiedzialność karną ponosi osoba, która choćby nieumyślnie narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odnosi obrażenia ciała określone w art. 157§1 k.k. Na ocenę, czy doszło do naruszenia zasad bezpieczeństwa, mają wpływ okoliczności przedmiotowe, np. trudne warunki komunikacyjne, opady atmosferyczne, właściwości szlaku komunikacyjnego, zależne od sprawy właściwości pojazdu, np. zły stan techniczny, zaś poziom stawianych sprawcy wymogów zależec będzie od istoty badanego zdarzenia i roli, jaką odegrał sprawca (zob. wyr. SN z 30.5.1995 r., III KRN 20/95, OSNKW 1995, Nr 11–12, poz. 84). Natomiast § 2 tego artykułu doprecyzowuje, że jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca wypadku jest karany surowiej niż w typie podstawowym.

W przedmiotowej sprawie, co ustalono w sposób bezsporny, oskarżona w dniu 19 grudnia 2017 r. w miejscowości P. kierując samochodem osobowym marki S. o nr rej. (...) 2 MH4 jadąc drogą nr (...) w kierunku miejscowości T., na wysokości skrzyżowania ul. (...) z ul. (...), nie zauważyła, że samochód z jej prawej strony zatrzymuje się celem ustąpienia pierwszeństwa pieszemu i nie zredukowała prędkości, wobec czego nie udzieliła pierwszeństwa A. R. znajdującemu się na przejściu dla pieszych, który przechodził z prawej strony drogi na lewą stronę drogi. W wyniku tego uderzyła prawym przodem prowadzonego przez siebie pojazdu w przechodzącego przez jezdnię pieszego. A. R. przechodził w sposób prawidłowy przez przejście dla pieszych, które było oznakowane poziomo i pionowo. Uderzenie to spowodowało u pokrzywdzonego uraz głowy okolicy skroniowej prawej z otarciami naskórka w powłokach oraz ostrym krwiakiem przymózgowym – nadtwardówkowym po stronie prawej, który wymagał ewakuacji podczas zabiegu neurochirurgicznego, a które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu w rozumieniu art. 156§1 k.k. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, Tym samym zachowanie oskarżonej wypełniło wszystkie znamiona występku z art. 177 § 1 i 2 k.k.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Kara wymierzona M. P. w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuściła się oskarżona. Sprawca czynu z art. 177§2 k.k. podlega co do zasady karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Jako okoliczności obciążające Sąd miał na uwadze charakter naruszonego dobra i społeczną szkodliwość czynu, która w niniejszym przypadku jest znaczna. Mając nadto na uwadze cel wychowawczy, jaki spełnić powinna kara, Sąd doszedł do przekonania, iż najbardziej stosowne będzie wymierzenie M. P. kary pozbawienia wolności w wymiarze roku.

Jako okoliczności łagodzące Sąd wziął pod uwagę fakt, iż do złamania zasad ruchu drogowego doszło przez oskarżoną w sposób nieumyślny, a także jej uprzednią niekaralność. Sąd miał na względzie również jej zachowanie bezpośrednio po zdarzeniu, tj. fakt, że oskarżona wysiadła z samochodu i próbowała udzielić pokrzywdzonemu pieszej pomocy. Ponadto, na korzyść M. P. przemawiała jej postawa przyjęta w toku postępowania, tj. przyznanie się do winy i wyrażenie gotowości poddania się odpowiedzialności karnej. Sąd zważył, że w dniu zdarzenia warunki atmosferyczne

nie były dobre, było ciemne, jezdnia była wilgotna, to jednak przejście dla pieszych i jezdnia były dobrze oświetlone, prawidłowo oznakowane, a trasa ta jest znana oskarżonej, bowiem przemieszcza się ona nią regularnie.

Jednocześnie Sąd uznał, że w przypadku oskarżonej możliwe i celowe jest zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary i zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby. Sąd uznał, iż taki właśnie czas będzie niezbędny do zweryfikowania prognozy co do sposobu postępowania oskarżonej. Wobec uprzedniej niekaralności M. P., jak również okoliczności popełnienia czynu w szczególności, że do jego popełnienia doszło nieumyślnie, Sąd uznał, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla zapobieżenia powrotowi do przestępstwa przez M. P.. Warunkowe zawieszenie wykonania kary powinno mieć pozytywny wpływ na oskarżoną, pozwalając jej na normalne życie w społeczeństwie, a jednocześnie sprawi, że będzie ona bardziej uważna na tego typu sytuacje. Oskarżona jest osobą czynną zawodowo, ma stabilny tryb życia, do tej pory przestrzegała porządku prawnego. Kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania wyeliminowałaby oskarżoną z życia społecznego na pewien czas, co byłoby niewspółmierne do popełnionego czynu.

Sąd korzystając z możliwości orzeczenia obok zawieszonych kary pozbawienia wolności kary grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej grzywnę ustalając jej wymiar na 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Mimo zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności zdaniem Sądu Magda P. musi liczyć się z poniesieniem pewnego dyskomfortu w związku z popełnionym przez nią występkiem, co w przyszłości wzmocni jej czujność na takie sytuacje.

Mając na uwadze cierpienia pokrzywdzonego A. R., Sąd uznał, że zasadnym będzie zasądzenie na mocy art. 46 § 1 k.k. na jego rzecz od oskarżonej nawiazki w kwocie 4.000 złotych. Zdaniem Sądu obowiązek zapłaty orzeczonej kwoty wzmocni w oskarżonej odpowiedzialność za naruszenie przepisów prawa. W odniesieniu do orzeczonej kwoty, którą oskarżona winna uiścić na rzecz pokrzywdzonego, Sąd orzekł jej wysokość uwzględniając możliwości zarobkowe i materialne oskarżonej. Orzeczone nawiazka chociaż częściowo wynagrodzi cierpienia pokrzywdzonemu, jakich doznał w związku z zaistniałym zdarzeniem.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia oskarżonej od obowiązku poniesienia kosztów, Sąd obciążył ją kosztami sądowymi w kwocie 550,31 złotych, w tym opłatą w wysokości 180 złotych. Opłaty te wymierzał Sąd na podstawie obowiązujących przepisów. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą, każdy kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

SSR Dorota Zabłudowska

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)

G., dnia 15 lutego 2019 r.